

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **CH. F.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2004, čj. OAM-45/VL-10-HA08-2004, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 10/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2005, č. j. 14 Az 10/2005 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla jeho snaha vydělat v zahraničí peníze, neboť se v zemi původu potýkal s ekonomickou nouzí. O udělení azylu požádal také z důvodu legalizace pobytu,

aby mohl v České republice žít a pracovat. V případě návratu do země původu má obavu z kontaktu s policií proto, že jeho bratr praktikoval cvičení Falun Gong a žalobce jej dva dny před opuštěním vlasti skrýval ve svém domě. Podle žalovaného není možné s tím související obavy žalobce z návratu do vlasti považovat za odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť výpověď žalobce ohledně hnutí Falun Gong se žalovanému jevila nevěrohodná a označil ji za snahu žalobce vyvolat představu o pronásledování své osoby z politických důvodů. Skutečným důvodem byly podle žalovaného ekonomické potíže žalobce, jež však v daném případě nesouvisely s jeho rasou, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině ani se zastávanými politickými názory. Proto žalovaný dospěl k závěru, že není dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2005, č. j. 14 Az 10/2005 - 22, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že je zřejmé, že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, tedy že u něj nebylo možné konstatovat pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů; tomu podle soudu nasvědčuje i skutečnost, že žalobce mohl legálně vycestovat ze země původu. Žalovaný rozhodl o neudělení azylu žalobci na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v souladu s § 12 zákona o azylu. Podle soudu žalovaný při rozhodování vycházel také z objektivních zpráv Ministerstva zahraničních věcí České republiky, o nichž soud nemá pochybnosti a neshledal námitky žalobce v tomto směru za důvodné. Soud se ztotožnil i s výroky o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i s výrokem o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítl, že se krajský soud nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s platnými právními předpisy o správním řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že byl ve vlasti pronásledován státními orgány z důvodu náboženského vyznání svého bratra, který vyznával Falun Gong, a žalobce mu poskytl pomoc před policií, protože se v případě návratu do země původu obává pronásledování ze strany státních úřadů. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že byl v zemi původu pronásledován ze strany státních orgánů, což bylo jeho motivací k odchodu z vlasti. Soud nezohlednil, že žalovaný vycházel pouze z oficiálních zpráv Ministerstva zahraničí o dodržování lidských práv v Číně, ačkoliv měl podle stěžovatele přihlídnout i ke zprávám jiným, např. ke zprávám dostupným na internetové adrese <http://www.flghrwg.net>, neboť z těchto zpráv lze usoudit, že by stěžovatel mohl být v Číně pronásledován, mučen a možná i vězněn. Proto je stěžovatel přesvědčen o naplnění podmínek podle § 12 písm. b) zákona o azylu a o tom, že krajský soud měl posoudit jeho situaci se zřetelem ke všem skutečnostem, které jej vedly k opuštění vlasti. Soud však pouze konstatoval závěry, k nimž došel žalovaný; proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2005, č. j. 14 Az 10/2005 - 22, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele během správního řízení, a na vydané rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že při posuzování důvodů pro udělení azylu vycházel výslovně z údajů sdělených stěžovatelem v řízení o udělení azylu. Bylo tedy na stěžovateli, aby věrohodně doložil, že je pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu; žalovaný však neshledal tvrzení stěžovatele v řízení o udělení azylu azylově relevantními; přitom nezpochybil možnost pronásledování členů náboženského hnutí Falun Gong, avšak nedospěl k závěru, že by toto pronásledování hrozilo přímo žalobci. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel namítl, že nebylo zohledněno jeho tvrzení týkající se obav z pronásledování ze strany státních orgánů v souvislosti s členstvím svého bratra v náboženském sdružení Falun Gong. Stěžovatel u sebe svého bratra jednou ukryl a nyní se obává, že bude po návratu do země původu z tohoto důvodu vystaven pronásledování. S tímto tvrzením se již ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal žalovaný, který objevil ve výpovědi žalobce ohledně této skutečnosti nepřesnosti a dospěl k závěru, že sice příslušníci hnutí Falun Gong za určitých okolností pronásledování být mohou, to však není případ stěžovatele, neboť ten v pohovoru k důvodům pro udělení azylu výslovně sdělil, že sám se se cvičením Falun Gong nikdy nesetkal a neprovozoval jej. Důvody pro udělení azylu však nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby, v daném případě od údajných problémů bratra stěžovatele z důvodu jeho náboženského vyznání. Se skutečností, že žalobci nehrozilo v zemi původu pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal a krajský soud postupoval správně, když konstatoval zákonnost tohoto rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tvrzení stěžovatele o tom, že žalovaný měl jako podklad pro rozhodnutí použít kromě informací pocházejících od Ministerstva zahraničních věcí České republiky např. zprávy z internetové adresy <http://www.flghrwg.net>, však nebylo stěžovatelem uplatněno v rámci žalobního řízení. Proto se tímto tvrzením nemohl ve svém rozhodnutí zabývat krajský soud, což vylučuje i možnost přezkumu této námitky vztahující se ke správnímu řízení nyní v řízení o kasační stížnosti, neboť předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je napadené rozhodnutí krajského soudu, jenž se však, jak již bylo uvedeno výše, s touto námitkou nemohl vypořádat. Proto se tímto tvrzením uplatněným poprvé až v kasační stížnosti nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud.

Poslední důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel vytkl rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, již se měl soud dopustit tím, že toliko konstatoval závěry žalovaného. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vyjádřené např. v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Podle názoru zdejšího soudu se Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi tvrzeními žalobce uvedenými v žalobě; z pouhé skutečnosti, že se krajský soud ztotožnil s právními názory žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

